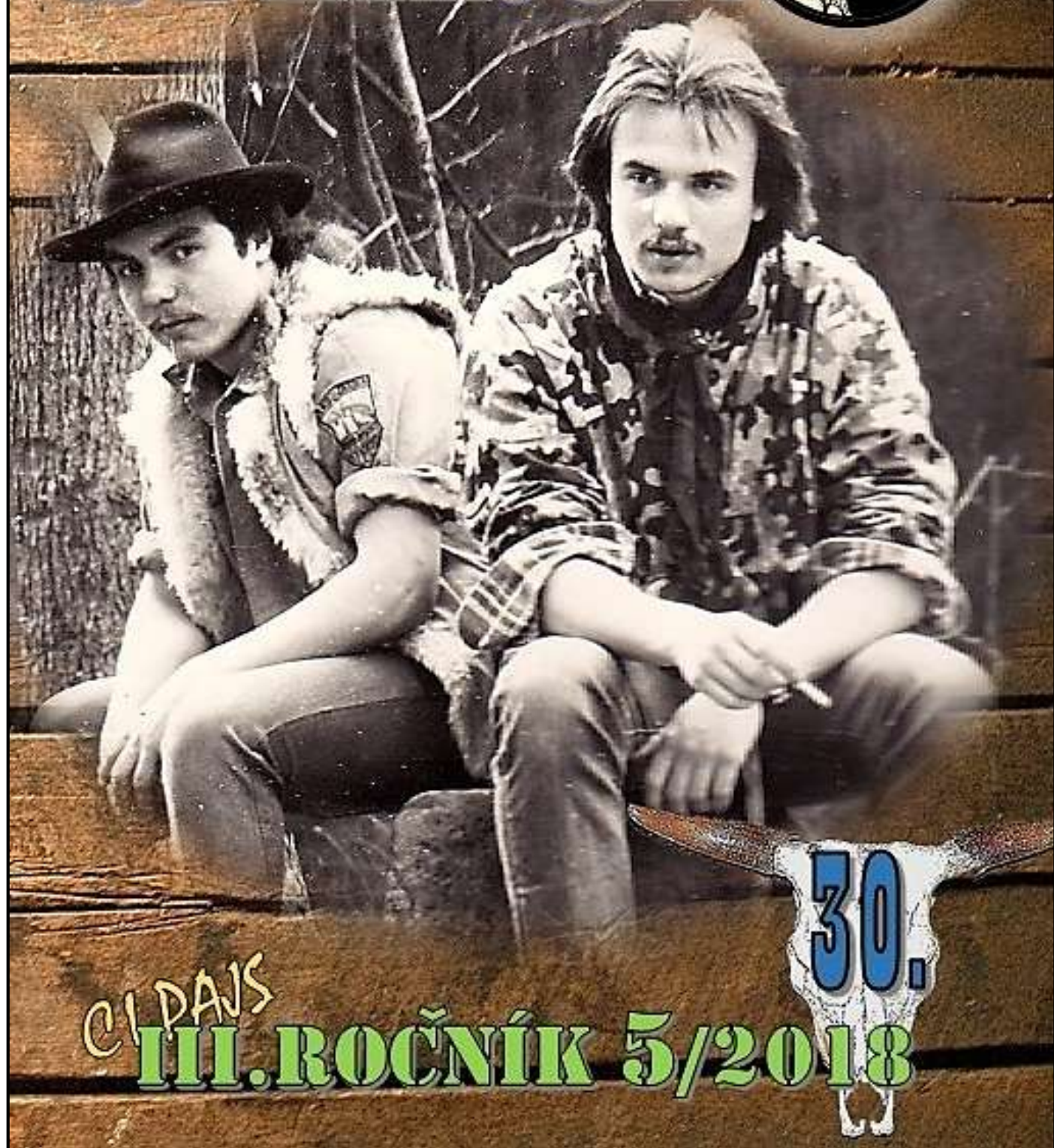

ŠTEKSON

CI DAVS

III. ROČNÍK 5/2018

30.

XXIV. MEANDRY

ZÁVOD O MIMOŇSKÉ PÁDLO

2.6.2018

PŘÍSTAV VS RALSKO MIMOŇ

2. OVS H2O
www.skautimimon.cz

VELKÝ PIVNÍ VANDR Jiří L“ofelman Léfa

II. pokračování - přepis Iva Sluníčko

NEDĚLE 19. 8. 1973

Již bylo tak k desáté hodině ranní, když se první zakuklené mrtvoly počaly pomalu a líně vyprošťovat ze svých, dopoledním slunkem již vysušených spacích pytlů. Po vydatné snídani se kamarádi dohodli, že po poledni odrazí od městečka Zruče, tohoto místa proklatého, poněvadž se doslechli, že místní scheriff VB nerozumí žertům a tak, že raději zabalí svých pár švestek a nastoupí do prvního Posázavského pacifiku, který je dopraví do bezpečnějšího teritoria do železniční stanice Čerčany. Protestoval pouze tramp Léfa, jehož touha po dívce z minulé noci sílila tak intenzivně, že se záhy stal terčem posměchu svých kamarádů, kteří ho obdarovávali vtipnými přezdívkami jako sexuální kouzelník, stoocasý Jirka a kanec Léfa. Marné však bylo snažení lásky nepřejících kamarádů a nastalá situace se náhle vyřešila sama. Z dálavy přiběhla Léfova dívka, vzápětí mu padla do náruče a vidina úprku z města mnohoženství se rázem rozplynula jako poslední šluk z vykouřené cigarety. Jsou v životě chvíle, kdy při pohledu na omamné štěstí i nejtvrďší chlapi, zvaní kameňáci, náhle změknou jako jihočeský sýr na prudkém slunci, a tak pobyt v městečku Zručí byl ještě o jeden celý den prodloužen. Zatímco Léfa vnímal jen láskyplné opojení, ostatní kumpáni, skleslí nudou a poopičným stavem, koumali nad tím, jak by svému kamarádu Léfovi co nejvíce uškodili. Jejich plejáda kanadských žertíků se rozjela naplno a vyvrcholila v okamžiku, když svého marně se přesile bránícího mučedníka Léfu vhodili i v šatech do kalné říčky Sázavy. Na závěr, pro ukojení svých zvrhlých vášní, naházeli se do špinavé vody vzájemně, a tak vypuklo velké sušení prádla. Na břehu i okolním porostu, který lemoval říční tok, se objevily mokré části starých vetších vojenských uniforem, pamatujících snad vojevůdce hejtmana Jana Žižku z Trocnova, když vlastnil ještě obě oči. Tato scénérie nápadně připomínala výprodej starých vojenských oděvů na pražském tržišti v Kotcích a náhodní chodci své kroky raději prozíravě nasměrovali úctyhodným obloukem do neposečené louky v obavě, že se zde vyrojila od konce druhé světové války zbloudivší skupinka zavšivených Vlasovců. V průběhu sušení prádla byla také vyhlášena skvělá soutěž ve skoku z říční navigace do vody a to stylem hubou napřed. Jako první šampion této riskantní soutěže byl ke skoku připuštěn žabák, tramp Šejna. Jeho padesáti

metrový rychlý brilantní rozběh sliboval fantastický sportovní zážitek a nutno dodat, že další počínání tohoto skokana bylo super vzrušujícím mistrovským kouskem. Po rozběhu následoval prudký silný odraz od malého přístaviště lodí zvaných pramičky, které bylo zbudováno z pár smrkových kulatin. Zatímco Šejna vzlétl směrem nahoru, a to do značné výše, přístaviště po odrazu jeho bosých nohou povolilo a uvolněné kulatiny rozletěly se jako po výbuchu letecké pumy. Šejnovo atletické tělo se náhle v letu zalomilo a kolmým pádem jeho hlava prorazila říční hladinu. Přítomní diváci očekávali, že se Šejnova, jako prkno rovná postava úplně ponoří pod hladinu sázavské smrduté vody, ale zmýlili se. Jeho zadní sedací část těla, prodloužená páteř a nohy zůstaly z neznámých důvodů nehybně trčet nad hladinou říčky, a to směrem k polednímu slunci. Kol Šejnova trupu se vyvalil na říční hladinu černý bahenní kal a klacky pokrývající říční dno. Po tomto chvilku trvajícím aktu se počala pomalým vláčným pohybem sunout celá Šejnova postava, jako železniční šraňky pod vodní hladinu a okamžik pak tam setrvala. Nastalo hrobové ticho, které přehlušilo až cosi na pohled divného, majícího vzhled papouška škrabošáka. Z vody lezoucí postava se trochu podobala kamarádu Šejnovi, ale skokan Šejna nikdy před tím nebyl viděn s černým kulichem na jeho, dívkami tak zbožňované hlavě. Postava se konečně vyšplhala na břeh a teprve když diváky a příchozího dělila vzdálenost, co by dospělý chlap doplivil, bezpečně všichni poznali, že jde skutečně o trampa Šejnu. Na hlavě neměl ozdobu připomínající černého kulicha, ale hromadu hnijícího, smrdutého, zetlelého říčního humusu a bahenního mazu. Přihlízející dav, že jejich milec skokan kaskadér Šejna přežil tento vskutku životu nebezpečný náraz hlavy o dno říčky Sázavy, propukl v mohutné ovace a někteří nadšenci se dožadovali i přídatku, ale Šejna zpitomělý prudkým nárazem do lebeční kosti o bůh ví co se povalující na dně sázavského koryta, další přídatek rezolutně odmítl. Po zdařilém skokanském show byl hrdina surově ošetřen peroxidem vodíku a na krvácející rány mu byly přiloženy velké lupeny lopuchu, který se bujně rozrostl po okolí a často posloužil trampíkům i jako toaletní papír. Tramp Šejna se sice dožadoval odbornějšího ošetření svých nevábně vyhlížejících ran, a to alespoň ovinutím sterilního obvazu, ale dobrý kamarád Léfa pravil, že na Šejnovu hlavu je věčná škoda přiložit něco kvalitnějšího, než je list lopuchu a sterilní obvaz, který sám vlastnil, zahrabal hlouběji do své torny. Mrmlajícího maroda Šejnu uchvácholilo až teprve pár hltů z Mártého čutory, kde se ukrýval vzácný všelék na bolesti tělesné i duševní, známý vitamín RUM. Komisi byl potom tramp Šejna stoprocentně uznán a vyhlášen za prvního a jediného vítěze této vysoce náročné sportovní soutěže. Nutno dodat, že soutěžil vlastně jen sám se sebou a tudíž mu nehrozila žádná jiná dravá

konkurence. Minul oběd a po něm tramp Léfa s novopečeným mistrem skoku z říční navigace hubou napřed, trampem Šejnou odešli na nákup za účelem uspořádání večerního dýchánku, který se měl konat opět u táborového ohně. Nákup činil větší množství lahvového piva, přezdívaného trampy kouzelné kuželky a pár lahví ovocného vína, vtipně nazvaného stromolez, plotolam nebo čučák. Nakoupenými lihovinami naplnili pouzdra od kytar a potíc se pod těžkým nákladem, vraceli se z městečka Zruče do svého campu k říčce Sázavě. Když se Šejna s Léfou přiblížili k tábořišti na vzdálenost dostřelu kvalitnějšího kulometu, zaregistrovali, že na stěně vodácké boudy jsou připíchnuty nožem něčí fusekle a téměř v koruně vysoké vrby v letním váнку se pohupoval zavěšený pár bot doplněný plápolajícimi oděvním svršky. Tramp Šejna záhy zjistil, že zmíněné předměty nepatří do jeho inventáře, a tak se jeho tvář ihned rozšklebila v sarkastický úsměv. Zato tramp Léfa spěšně spočítal napáchanou škodu, kterou utrpěly jeho svršky, slušně poděkoval svým kamarádům za parádní díry ve svých zánovních fuseklích, které ho provázely životem už jeho dvou let, a jal se pátrati po sboru dobrovolných požárníků, kteří by z koruny vysoké vrby za pomoci výsuvného žebříku sňali součásti Léfovy garderoby. Když tramp Léfa konečně došel k názoru, že s ním žádný přítrobný požárník nenaváže přátelské vztahy, nanosil pod vrbu solidní hromadu kamení vyrvaného z říční navigace a jal se těmito šutráky házet směrem do koruny vzrostlé vrby, aby své svršky srazil opět na matičku zemi. Bohužel litajícím kamením se mu podařilo zranit několik kolem jdoucích občanů a pak i sám sebe. Lžící si zamáčkl bouli, která hyzdila vzhled jeho souměrné hlavy a zvolil jinou, tentokráte velice účinnou metodu. Po delším hledání Léfa sehnal dlouhé bidlo, jímž se mu po úporném zápolení podařilo z vrcholu letitého stromu konečně sklátit všechny své oděvní součásti. Zbytek odpoledne se vyznačoval dobrou pohodou, kterou přerušoval jen občasné pokřik koupajících se kamarádů, signalizujících hlučným pokřikem příplutí nového lidské trusu, který vypustila ze své tlamy nedaleká čistička do perlících se vlnek říčky Sázavy. Pomalu se přiloudal soumrak a s ním i večer plný dobré nálady a trampských písní. S dopitím posledního doušku lihovin a rozloučení se s milými navštěvníky táborového ohně se trampíci uložili k posilujícímu spánku.

69 LET OD AKCE JIZERKA

Připomeňme si komunistický masakr skautů v Jizerských horách. Když v únoru 1948 přišla v Československu k moci Komunistická strana, rozhodla o tom, že veškeré společenské organizace budou sjednoceny pod jednotné vedení, aby byly pod naprostou kontrolou režimu. Někteří členové Junáka však nesouhlasili s těmito kroky a pokračovali dál v činnosti podle zásad skautů, což se komunistickému režimu nezamlouvalo.

Sedm mladých skautů se proto rozhodlo utéct za hranice. Jejich záměr byl odhalen a během akce StB nazvané „Jizerka“ byli skauti zadrženi, přičemž dva z nich za to na místě zaplatili životem.

Po únoru 1948 se společenský i veřejný život v Československu změnil k nepoznání. Vítězná KSČ se rozhodla mít společenské a kulturní organizace pod jednotnou kontrolou. Proto bylo též rozhodnuto, že skautský oddíl Junák bude oficiálně přidán do Československého svazu mládeže. Toto rozhodnutí Komunistické strany však většina skautů odmítala. Někteří členové Junáka v Železném Brodě se rozhodli, že nebudou žít pod komunistickou nadvládou, a tak se věrní skautskému slibu rozhodli uniknout za hranice Československa. Téměř všichni zúčastnění byli ve věku kolem 18 let. Nejmladšímu z nich bylo 17 let. V rozhodnutí utéct je navíc povzbuzovalo několik signálů, které naznačovaly jejich budoucí trestní stíhání, k němuž by režim nepochybně přikročil vzhledem k tomu, že mladí skauti nepřijali komunistická pravidla.

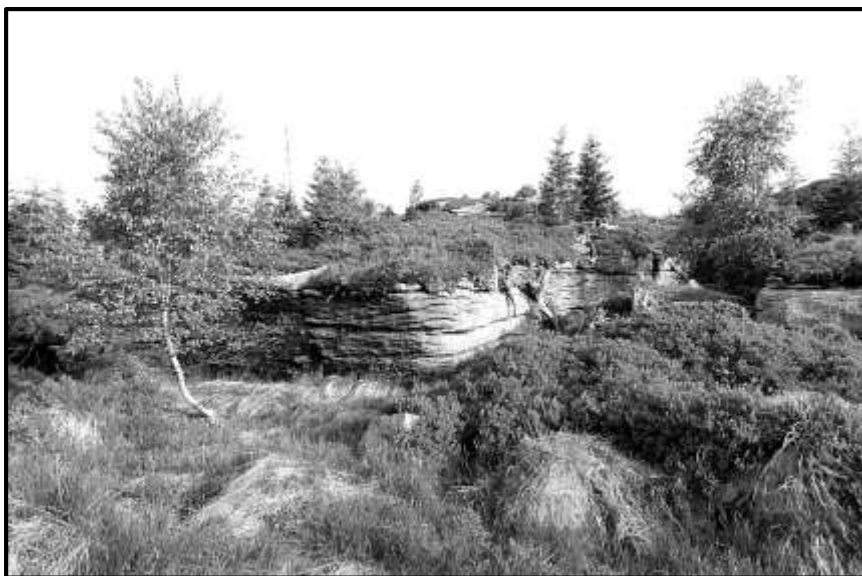

Útěk za hranice byl naplánován skauty na **24. července 1949** v ranních hodinách

na úbočí Vlašského hřebene v oblasti Jizerských hor. Záměr chlapců ale nezůstal utajen, a 24. červenec se tak stal i datem krutého zásahu ozbrojených složek s krycím názvem akce Jizerka. Téměř 300 příslušníků jednotek StB a SNB obklíčilo skautský tábor a společně zahájili hromadnou palbu ze střelných zbraní na ležící

bezbranné skauty. Mezi střelnými zbraněmi byl i kulomet. Skauti s sebou měli údajně 5 pistolí, avšak jediný, kdo se útoku bránil, byl Jiří Haba. Ten útok nepřežil podobně jako Tomáš Hübner. Výsledkem ozbrojené akce bylo tedy zabití dvou skautů. Další z nich byli postřeleni a posléze odsouzeni k vysokým trestům zahrnující i práci v uranových dolech. Udání na polohu skautů přišlo buď ze strany náhodného lesníka, nebo jistého dvojitého agenta Jiřího

Hilgera, který měl být se skauty v kontaktu a zároveň byl donašečem StB. Dle samotného vyjádření Komunistické strany Jiří Haba zastřelil Tomáše Hübnera kulometem a poté spáchal sebevraždu, což technicky nebylo ani možné, ani proveditelné. Po útoku padlo obvinění na více než desítku skautů a lidí z okolí, kteří měli se skauty údajně kolaborovat a pomáhat jim v přípravách ozbrojeného převratu Československa. Obvinění ze strany KSČ obsahovalo i údajný plánovaný útok skautů na soušskou vodní nádrž, což se posléze potvrdilo jako pouhá smyšlená záminka pro zinscenování monstrprocesu proti chlapcům, kteří chtěli jen utéct před totalitou. Výsledkem soudního procesu bylo odsouzení všech zúčastněných tresty ve výši 8 až 20 let včetně těžkých prací v jáchymovských uranových dolech. Ti, kteří skautům pomáhali s útekem, se dočkali trestů kolem 2 let odnětí svobody. Msta komunistického režimu však pokračovala i po smrti dvojice skautů Háby a Hübnera, kteří byli pohřbeni na tajném místě, tak aby si je nemohli skauti připomínat. O místě pohřebiště nevěděli dokonce ani samotní rodiče zastřelených. Až po pádu komunismu byly díky pamětníkům objeveny ostatky pozůstalých skautů a přemístěny do hrobů svých rodin.

PRAMEN VLTAVY

Stejně jako v případě Labe dosud nebyl nalezen jeden "pravý" pramen Vltavy. Vltava se částečně rodí z několika menších pramíků na jihovýchodním svahu Černé hory v nadmořské výšce 1172 metry a zčásti vzniká odvodněním protáhlého rašeliniště na západních úbočích hor Stráž, Holý vrch a Holubí skála. Skutečné prameniště by se pak mělo nacházet uvnitř jedné ze středověkých štol, kterými je prý Černá hora protkána. Dokládá to mimo jiné velké množství stříbra, které voda z pramene obsahuje. Možná proto se o této vodě říká, že je léčivá. Kdo se z ní napije, do roka zplodí dítě, Voda prý má zásadní vliv na potenci.

Vodní prameny a studánky bývaly odjakživa posvátnými místy. Jak Keltové, kteří předhůří Šumavy v polovině prvního tisíciletí před Kristem obývali, tak i Slované je chovali ve velké úctě. V Čechách se podle Kosmy konaly oběti studánkám ještě v 11. století, než tyto kultury natrvalo zakázala církev.

V letech 1922–1923 byla na tomto místě vybudována chata Klubu

Studánka u obce Kvilda, je jedním z nejnavštěvovanějších míst v republice, a to i navzdory faktu, že zdejší pramen je falešný.

Trosky chaty z roku 1960.

Příslušníci PS napájají ze studánky koně.

československých turistů, jednalo se o jednu z prvních chat KČST na Šumavě. Za 2. světové války v roce 1942 byla chata přestavěna na zajatecký pracovní tábor Prameny Vltavy, ve kterém byli vězněni převážně důstojníci Rudé armády, o jejich přítomnosti svědčily nápisy v azbuce vyryté do dřevěných stěn chaty. 30. dubna 1945 se k Pramenům Vltavy probojoval výzvědný oddíl americké divize generála Barnetta a údajně zde našel 70 zubožených ruských zajatců. Na památku vězněných rudoarmějců byl na témže místě 22. srpna 1948 slavnostně odhalen pomník, žulový obelisk s textem „Věčná paměť vojákům a důstojníkům sovětské armády, kteří v letech 1943 – 1945 byli Němci, jako váleční zajatci v těchto místech v trestním táboře popravováni a umírali na následky hladu a nelidského zacházení“. Chata byla v roce 1953 zbourána, když se budovala Železná opona. Pomník byl odstraněn koncem 90. let. V letech 1949 – 1989 se pramen Vltavy nacházel v nepřístupném pohraničním pásmu. Od roku 1991 je součástí Národního parku Šumava. Místo nacistů tu řadí kůrovec. Studánka je dnes volně přístupná veřejnosti a zdobí ji od roku 2004 socha od řezbáře Davida Fialy. Před lety si však v okolních smrkových lesích zařadil kůrovec a prameniště Vltavy proměnil v měsíční krajinu.

LOV NA SLONA - Trader Horn

Tento příběh převyprávěl Grahame.

Slon je mocné zvíře, ale obvykle nikomu neublíží. Čas od času však některý odejde od stáda, takový slon se pak může stát člověku velmi nebezpečný. Okusil

jsem to na vlastní kůži. Byl jsem obchodníkem na africkém Pobřeží slonoviny po mnoho let a krása té země mě neustále ohromovala. Na svých cestách jsem navštěvoval vesnice podél břehů jezera. Jednou jsem plul na svém velkém člunu z místa na místo, člun byl naložen zbožím, jako byly pytle soli, nože, talíře, pilníky, zbraně a střelný prach. Vše jsem pak vyměňoval za vyřezávaná pádla, sloní kly a další věci, které mi domorodci nabízeli.

Voda v jezeře byla čirá jako rosa. Hodiny jsem se vydržel dívat na všechny ty divy pod hladinou. Obdivoval jsem ryby, barevné balvany a rostliny vlnící se ve vodě, které zářily, jako kdyby jim barvu dalo samo slunce. Po mnoha dnech jsem jezero opustil. Dvacet mužů a já jsme vyvezli náš člun do široké, kroutící se řeky. Na obou stranách

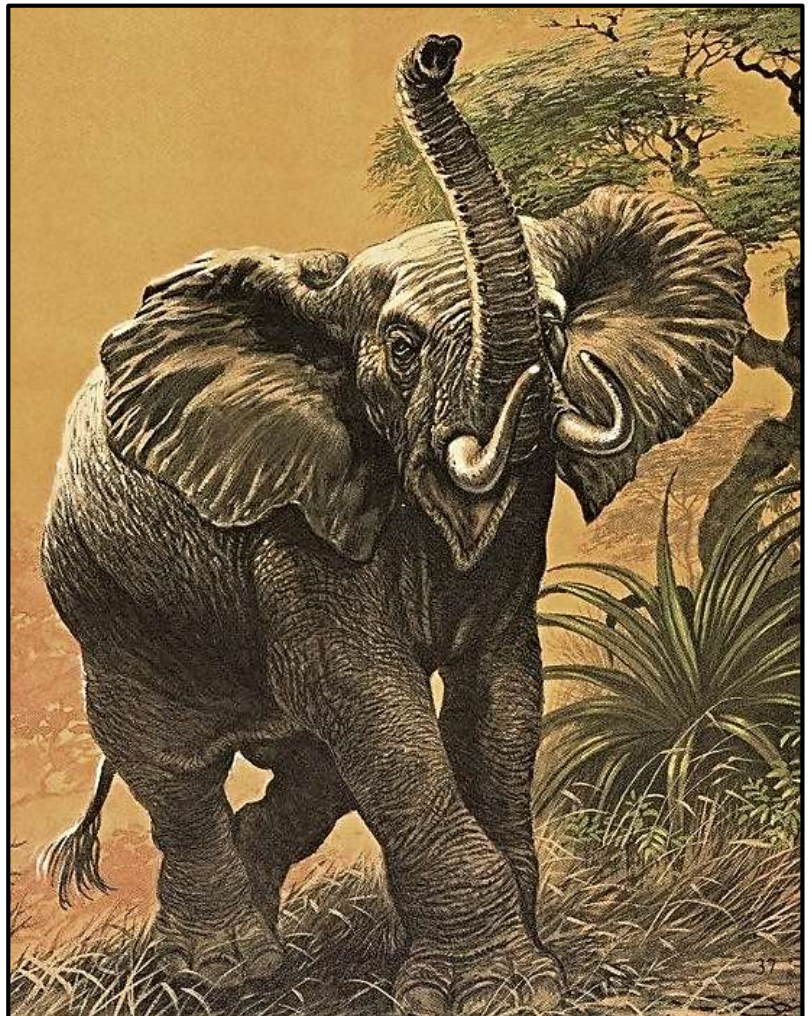
se do vody skláněly velké stromy, veselí papoušci, motýli a vážky létali střemhlav okolo stromů a dotýkali se vody před námi. Když jsme projížděli mezi písčnými břehy, které řeku lemovaly, ohromní krokodýli vklouzli do vody a poklidně a líně pluli přes řeku. Ptáci, kterým se říká klubáci, seděli na hlavách těch velkých tvorů a vyklovali jim z kůže hmyz. Hroši se váleli v bahně po obou bocích našeho člunu.

Tu noc jsme spali na písčitém břehu. Vždycky jsem k odpočinku vybíral taková místa, protože nad nimi vane chladný vánek. Noc ale klidná nebyla. Celé hodiny bylo slyšet zvířata, která přicházela k řece pít. Slyšel jsem levharta, vřeštění opic a chvílemi i neobvyklý

zvuk velkých goril, bušících se pěstmi do hrudníku, jako by to byly bubny. Časně ráno druhého dne jsme pokračovali. Před námi ve středu řeky ležel ostrov. Bělokřídlí mořští ptáci, kteří podnikali na ostrov dlouhou cestu z Atlantského oceánu, aby zde nakladli vejce, kolem nás vzrušeně poletovali.

Těsně u pobřeží ostrova na nás čekal velký válečný člun, ze kterého vystoupil asi tucet bojovníků, aby nás pozdravili. Na přidi seděl starý náčelník, kterého jsem dobře znal. Sotva mne pozdravil, tak začal rychle mluvit. „Ojuga zase zaútočil, obchodníku,“ řekl naléhavě. „Zabil dvě děti z mé vesnice. Nemůže být daleko. Máš nejmocnější zbraň v tomto kraji. Půjdeš po něm? Jsi naše největší naděje.“ Kývl jsem hlavou, Ojuga byl velký zabijácký slon, známý po celém kraji. Před léty byl vyhnán ze stáda kvůli divokosti a špatné povaze. Stal se osamělým nočním tulákem a během let zabil mnoho mužů a žen z místních vesnic. Jméno Ojuga znamenalo

Hladový. „Pokusím se,“ řekl jsem náčelníkovi. „Kudy šel?“ Starý muž ukázal po proudu řeky. „Tudy,“ pravil. „opustil vesnici asi před hodinou. Dávej pozor, obchodníku.“

Několik hodin pádlovali moji veslaři s člunem okolo stromů, které se skláněly dolů k řece. Držel jsem svou *snyderku*. Ve člunu jsem měl ještě tři. Ostatní muži měli oštěpy, dlouhé ostré zbraně, známé jako *assagaje*. Po čase jsme zamířili do úzkého toku, který z řeky odbočoval. Pomalu jsme pluli dolů a rozhlíželi se, měli jsme pocit, že zvíře, po kterém pátráme, nemůže být daleko. Propluli jsme zákrutem a spatřili něco, co mě donutilo pevněji stisknout zbraň. Nalevo po proudu se pomalu procházel obrovský sloní samec. Byl největší, jakého jsem kdy viděl. Kůže mu volně visela okolo boků a nohou a vyhlížela jako blátivě zbarvený plášť. Na velké komíhající se hlavě měl dva velké kly, které trčely dopředu. Daleko od nás vstoupil do řeky, nasál vodu do chobotu a všechno kolem postříkal. Dobře jsme ho viděli. Mohl jsem ho zastřelit, když přecházel řeku, ale velké zvíře vždycky drželo hlavu tak, že bylo těžké ho střílet do oka, což byl jediný způsob, jak ho zabít. Domnívám se, že slon nevidí věci, které jsou tiše a nehýbou se. Proto šel pomalu směrem k nám. Když byl nedaleko, otočil se Ojuga napravo, své velké uši měl příliš blízko hlavy, takže jsem neviděl na jeho oči a nemohl jsem střílet. Vyšel z vody a začal stoupat na malý kopeček, který byl tak strmý, že se zdálo, jako by slon šplhal po žebříku. Šel pomalu a nezastavoval se. Šplhal nahoru opravdu velkolepě. Pod vrcholkem kopečku náhle spustil velký ryk, jako když hrají trubky nahlas a falešně. Stezka tady byla úzká a velké zvíře se chtělo ujistit, že má před sebou volnou cestu. Potom se bez zjevného důvodu zastavil a potočil. To byla moje šance a vypálil jsem. Bezvýsledně, opět jsem vystřelil ze zbraně, kterou mi podal ze člunu jeden z mužů. Další trefa byla za ucho a opět bezvýsledná. Slon začal

nemotorně couvat. Vyskočil jsem ze člunu na písčité břeh a opět jsem zamířil. Dříve než jsem mohl stisknout kohoutek, náhle zvíře padlo, střelba byla přeci jenom úspěšná.

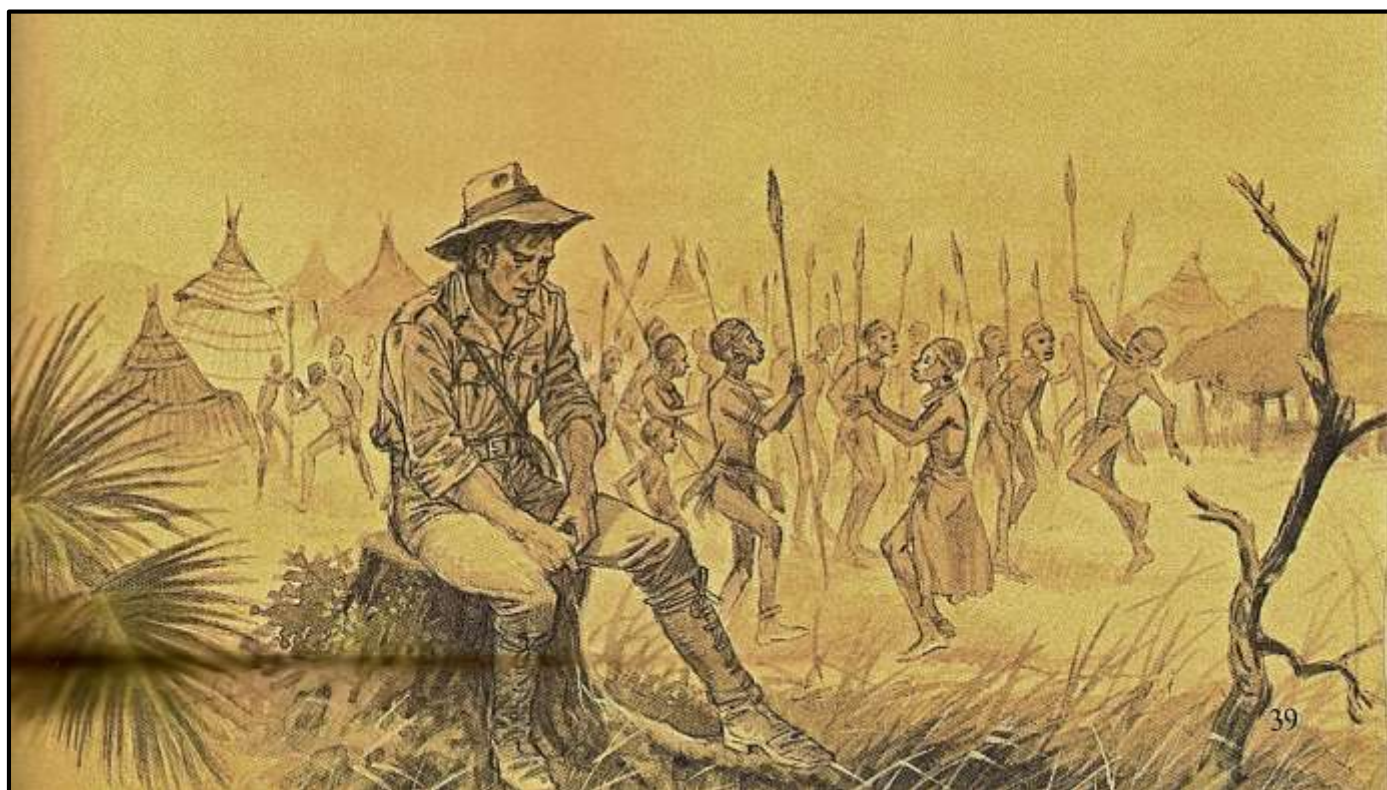
Když Ojuga padl, byl už skoro na vrcholku kopce. Zdálo se, že ho s sebou strhne skoro celý. Klouzal dolů uprostřed spršky kamení a oblaku prachu. Zřítíl se do řeky

přímo před náš člun, s hlavou na písčitém břehu a tělem ve vodě. Běžel jsem po břehu, slon byl mrtvý. Zadní část jeho těla byla pokryta vrstvou prachu a kamení. Poslal jsem dva muže pro náčelníka. Musel být blízko nás, protože netrvalo dlouho a jeho válečný člun se objevil.

Stařec vystoupil na břeh, potřásl mi rukou a děkoval. „Měl jsi štěstí, obchodníku,“ dodal. „Jak to,“ otázal jsem se. „Znal jsem Ojugu, když byl ještě mladý,“ řekl pomalu náčelník. „Lovil ho můj otec a před tím můj děd. Jednou, když jsem byl mladík, bodl jsem ho dokonce oštěpem do boku, ale on utekl a uzdravil se. Jednoho dne se vrátil a napadl mě, když jsem sbíral banány. Dva z mých mužů na něj stříleli z krátké vzdálenosti, ale Ojuga se otočil a udupal je k smrti. Žil dlouho a nadělal mnoho škod a teď leží tady, největší ze všech slonů.“

Zaplály ohně a muži i ženy tančili. Vymysleli také novou píseň. *„Ojuga byl mocný a šel z něj strach. Pobil mnoho mužů, ale teď je poražený a snědený.“* Zatím co zpěv i tanec pokračovaly, uvědomil jsem si, že jsem zesmutněl. Přemýšlel jsem o zvířeti, které jsem zabil, mělo ušlechtilý pohled. Zajímalo by mě, co Ojuga provedl, že byl vyloučen ze svého kmene a toulal se po celá léta sám, musel být osamělý. Možná jsem mu svým způsobem pomohl, když jsem ho na kopci zastřelil. Začínal stárnout. Dříve či později by se šel napít do bažin a zjistil by, že už svou velkou tíhu nevytáhne. Smrt, kterou jsem mu přinesl, byla vznešenější, byl majestátní i ve svém velkém pádu.

ŠUMAVSKÁ ZASTAVENÍ ANEB VZPOMÍNKY Z MINULÉHO STOLETÍ

(pokračování)

„VNUČKA“ KRÁLE ŠUMAVY

Mlčeli jsme. Potřebovali jsme být každý sám se svými myšlenkami. Hlavou mi prolétla vzpomínka na rodiče a domov, na západ slunce nad Sustrychem, na kocoura, který se mi i s myší snaží nacpat do koše s vypraným prádlem, na psa, který se raduje, když se jdeme projít na pastviny... Vrátila jsem se do reálu. Musíme se odtud dostat! Musím nás odtud vyvést! Vždyť se tohle vlastně stalo kvůli mně! Musí existovat cesta! Úpěnlivě jsem začala myslet na všechny své známé i neznámé předky z tátovo strany a v duchu jsem je začala zoufale volat a prosit o pomoc. Táta byl totiž původem Šumavák, sice z Domažlicka, ale to nehrálo roli. Jeho rod se vinul zpátky mnoha staletími a celou Šumavou.

Začala jsem mít pocit, že tu nejsme sami. Zároveň jsem cítila, jakoby ke mně z bažin NĚCO sahalo. Oklepala jsem se. „Ochladilo se, vid““, řekl Tony. „Já nevím, snad. Ale zimou se neklepu. Vy to necítíte?“ „A co bych měl cítit?“ zeptal se Tony. „Takové divné chvění“, odpověděla jsem. Zadumaný Bóža se zhluboka nadechl. „Zůstaňte tu. Zkusím to okolo prozkoumat.“ „Ne, stůj“, vykřikli jsme s Tonym současně. To se však už Bóžova pravá noha zabořila do bahna až nad koleno. Tony ho vtáhl zpátky. „Potřebujeme nějakou větev“, napadlo Bóžu. Kužel baterky osvětlil pokřivenou břízku. „Kluci, tahle větev je nalomená“, upozornila jsem je. Zatím co Tony s Bóžou odsekávali nalomenou větev, věnovala jsem se dál svým „pocitům“.

Z bažiny jsem začala vnímat pravidelné opakující se a pulsující vibrace. Měli svůj specifický rytmus. „Ta-dam, ta-dam, ta-dada-dada-dam.“ Ve svitu měsíce jsem nad slatí zahlédla několik mléčně průsvitných obláčků. Vznášely se asi třicet centimetrů nad zemí a měnily tvar i směr. Nad některými místy úplně zčernaly, nad jinými začaly stříbřitě zářit. Spojila jsem si vibrace z hlubin s „tančícími obláčky“. Oboje jakoby do mne vstoupilo. **VĚDĚLA** jsem, že projdeme!

Bóža a Tony se zarputile pomocí větve snažili najít cestu. Do tří kroků větev utopili. Musela jsem je zastavit. Byli sotva dva kroky od hlubiny, ze které by se už nevyškrábali. Cítila jsem to úplně jasně! „Kluci, stát! Ani krok! Bóžo, Tony, poslouchejte. Já nás odsud vyvedu. Cítím cestu. Věřte mi. Pro Boha, věřte mi! Půjdete přesně dva kroky za mnou. A ve dvou krokových rozestupech. Ani jeden, ani tři! Přesně dva kroky, přesně v rytmu, kterým zrovna půjdu já, a přesně v mých stopách! Jasně!!!“ Nejprve se chvilku zdráhali. „Jak můžeš vědět, kudy jít?“ zeptali se oba. Nebyl čas, něco sáhodlouze vysvětlovat. Navíc, znělo by to tak šíleně, že bych je mohla vyděsit ještě víc. Na to, že bylo léto, se rychle a silně ochlazovalo. Bylo to, jakoby přivolané duše „zmrazovali“ slat' přesně na místech, kudy máme jít. Proto jsem jen odsekla: „No jak? Můj děda byl KRÁL ŠUMAVY a máme to v genech.“ Tony se rozesmál: „To беру.“ Bóža se po chvilce přemýšlení a po té, co se znovu probořil, odevzdaně přidal. „Tak nás veď, Mámo.“

Šli jsme. Cik, cak, kousek dopředu, kus do strany, občas krok zpátky, ale vždy jsme měli pevno pod nohama. Okolo nás to žbluňkalo a bublalo, občas to i vyprsklo, ale my šli celkem jistě. Asi po padesáti minutách se už objevovali první vzrostlé stromy, a tak za hodinu a půl jsme stáli na okraji lesa. Před námi byl kousek louky (sice trochu podmáčené, ale louky, ne bažiny) a za ní se z oken domu linulo světlo. „Jdeme k tomu domu“, rozhodla jsem. Neměli jsme už ani hlt vody a potřebovali jsme spát. Byli jsme příšerně unavení. „Požádám je, zda bychom mohli přespat u nich na zahradě.“ Bóža s Tonym ani moc neprotestovali. Měli jsme toho všichni opravdu dost! Bylo půl druhé ráno, když jsem zazvonila na zvonek u domovních dveří. Dveře otevřel postarší muž. Pozdravila jsem, velmi stručně vysvětlila naši situaci a s velkou omluvou jsem požádala o možnost přespaní na zahradě u domu a o vodu na pití. „Tak vás honěj MODRÝ?“ Začal se usmívat muž. „Jací Modrý?“ nechápala jsem. „No pohraničníci, přece“, dodal muž. „Takhle se jim tu říká.“ Chvilí se na mne zadíval a pak se začal smát nahlas. „No, to snad není pravda. Já tě znám! Ty nevíš, kdo jsem, vid'? Pojd'te všichni dál. Uvařím vám čaj a přespíte vevnitř.“

O chvilí později jsme již měli usárny rozbalené a seděli jsme v útulné místnosti zabalení v celtách a s hrnkem

horkého čaje. Ten muž byl totiž mašinfíra v důchodu. Jeho domovské nádraží bylo v České Lípě. Neuvěřitelné! Roky nás na „své“ lokomotivě vozil na vandry a z vandrů, a mne i do školy. Pamatoval si mne. Jezdil totiž hodně trasu Rumburk - Nymburk a Liberec - Lovosice. Domek si zde se ženou koupili od nějaké staříčké vdovy už před mnoha lety. Postupně jej opravili a asi před rokem se sem konečně nastěhovali. Prý zrovna včera ženě říkal, že je tu sice krásně, ale že se mu občas po severu stýská. Kdyby prý aspoň věděl, co je tam nového anebo kdyby viděl nějaké známé tváře. A o pár hodin později, v noci, kdy mimořádně nemohl spát, mu zazvoníme u dveří!

Povídali jsme si asi hodinu. Jediné, čemu nemohl uvěřit, bylo to, že jsme přešli močál. Několikrát dokola opakoval: „To není možné! Tam žádná cesta nevede! A vůbec, tam odtud jste nemohli přijít! Vždyť je to na druhou stranu a močál nelze přejít!“ Bóža, Tony a mašinfíra se sklonili nad mapu. Jukla jsem jim přes rameno. Nu, vážně to bylo podivné. Nějakým záhadným obloukem jsme se opravdu ocitli úplně mimo původní směr. Domek, ve kterém jsme seděli při čaji, byl totiž ve Františkově. „Takže nejen cesty Boží, ale i cesty duší jsou nevyzpytatelné“, napadlo mne rouhavě, ale nahlas jsem neřekla nic. Kdo ví, třeba ty duše, které mne vedli, měli k tomuto místu nějaký vztah. V každém případě jim patřil můj velký dík. Přešli jsme a přežili. Šílená únava! Spát! Byly nám sice nabídnuty vysoko nastlané postele s bílými peřinami, nad kterými kluci radostně zajásali, ale já jsem to striktně zakázala. Vždyť jsme jako čuňata a při představě, jak manželka našeho hostitele po nás pere cíchy plné bahna, se mi udělalo nevolno. Spali jsme na kobercích vedle postelí. Luxovat je snažší.

K ránu mne probudil hovor na chodbě. Paní domu se velmi podivovala: „Vážně ten močál přešli? To nechápu. Tam prý žádná cesta nevede a snad i prateta té paní, co jsme od ní dům kupovali, se tam utopila. A nebyla sama. Podle vyprávění, se tam měli z nedaleké vesnice utopit další dva lidé a zřejmě i celý koňský potah i s koňmi.“ „Aha, tak to byl ten rytmus, který jsem v močále slyšela. Dvě lidská a dvě koňská srdce.“ blesklo mi hlavou. Znovu jsem usnula. Zdálo se mi o mléčně stříbřitém obláčku, který se změnil v překrásnou dívku, jež v bílých svatebních šatech a s věnečkem květin ve vlasech vystoupila z bažiny a ukazovala mi cestu až k tomuto domu. Pak se opřela zvenku o kuchyňské okno a smutně se dívala do místnosti. Z močálu se ozvalo zoufalé volání dívčího jména a bolestné řehtání koní. Dívka se otočila a se slzami v očích odešla zpět do noci. Pak už jsem spala dlouho a dobře. Vůbec jsem neměla tušení o tom, že od rána naši hostitelé co chvíli nevěřícně hledí z okna kuchyně na zahradu za domem, louku a les. Kam až jejich zrak dohlédl, táhnul se uprostřed léta pruh stříbřité jinovatky, který kolem jejich domu vytvořil mrazivý půlkruh až k oknu do kuchyně. Druhá polovina zahrady kvetla letními květinami bez jediné mrazivé újmy...

T. S. Máma - Sever

Z TRAMPSKÝCH PLACEK

**TAKY
GRATULUJEM!**

1.-5.8.2018
**MISTROVSTVÍ SVĚTA VE VRHU
 NOŽEM A TOMAHAWKEM**
 WORLD KNIFE AND TOMAHAWK THROWING CHAMPIONSHIP
 KEMP INDIANA - KNIFEHALLA - JANOVICE U ŘYMAROVA

21. Velká Cena Indiana
 21. Indiana Grand Award

NAVŠTIVTE
 WWW.CHAMPIONSHIPWAC.COM
 kde naleznete podrobný
 program akcí WAC 2018
 (Western Arts Club)

www.championshipwac.com www.euwestern.eu www.kempindiana.cz

28. 3. 2018

**Děkujeme Mirku!
 Přejeme Ti k 996 měsícům,
 jen to nejlepší!**
ZELENAČI

**FESTIVAL
 TRAMPSKÝCH PÍSNÍ**
 V HORNÍM JELENÍ
 25. - 27. 5. 2018

JAROK HOST
 EMILKA BANOVA

- Mobilní trampská muzeum
- Archie trampských road
- Archie trampských písní

Kamarádko, Kamaráde,
 T.O. Votni Poutníci pořádá 25.-27. 5. 2018
39. ročník Brigády ve Slavkovském lese

Ve Slavkově leze (věk z 807 m n. m.) mají Lasy a Lázeňské Koupaliště, lezečské středisko (984 m n. m.)
 Přijede i Ty přijdeť ráno k dluh a ven z okna na nejvíce strání.
 Jedna se o dobrovolníky aťsi na pomoc ČHEK (českej armády, káždí věnu,
 odpouta, spravu splasenej spod.)
 Vytvoření vlastni, lito a lito lebn, kolien "Bravoleky".
 Jitko slatni, mada za prtel je hrazen sobotain (pásem od ČHEK.
 Zbytek mady je hrazen dobrým postem.
 Je možná najít dopravu z ústeckého nádraží Mariánských Lázní.
 Slavný, rázný, dělní náhoda a luhelaj mstraje náhdy!

Kontakt pro bližší informace: Josef.Moravec@seznam.cz
 tel.: - 620721260319 (Pejpa)

48° 1' 30.480" N, 12° 57' 14.740" E
 PO: Při konání je lepší nechat dom, z blízka rozum se pověřitě odhad. Blahbá prouti z mady, ať si má lezeč.

Ahoj kamarádky a kamarádi,

všem Vám moc děkujeme za zasláná přáníčka a i my Vám si dovoluujeme zaslat přáníčko veselých a radostných svátků velikonočních, plného zdraví a pohody, odpočiňte si.

Využíváme tohoto e-mailu i k tomu abychom Vás pozvali na některé výstavy trampského muzea v letošním roce.

A prosím omlouvám se, ale ptáme se každého, náš 13 letý Jirka sbírá od svých 8 let známky, mince a bankovky a my jsme rádi, že si našel takovou dobrou zálibu a nechytíl se s partou s drogami, pokud náhodou doma někdo z Vás máte nějakou zapomenutou známku, minci, bankovku z dřívějšího a byl jí ochoten darovat do jeho sbírky nebo za přijatelnou cenu odprodat, předem děkujeme.

Omlouváme se, že zneužíváme přáníčko i k našemu soukromému sdělení. Ahoj **Fred**

Kamarád Hobart na campu v r. 1974.

SMUTEČKA na památku odešlých kamarádů do trampského nebe, pořaná Radotínskými **T. O. ZLATÝ BIZON** a **HOBART CAMP** na Brdech **16. - 18. 3. 2018.** Radotín, Všeradice, Podbrdy, Hobart Camp, Nesvačily, Zadní Třebáň v nádražní hospodě Mašinka u majitelky a kamarádky Aleny. **NANUK**

JARNÍ COUNTRY BÁL

JARNÍ
COUNTRY BÁL
24.3.2018

RESTAURACE ULVA OD 20⁰⁰
HRAJÍ: SEBRANKY
VSTUP 70,- GUITAR TLUPPA

Tradičního odemykání Krokodýlí řeky v první jarní sobotu jsme se až na Gugla nezúčastnili, protože jsme byli nemocní, leniví a zmrzlí, a tak jely většinou děti! No, ale country bálu jsme se účastnili v plné síle, protože jsme nebyli nemocní, leniví a zmrzlí...

VELIKONOCE NA KOLOPEACHU

Ještě na Veselé jsme začali v dávných dobách společně slavit Velikonoce a v této tradici pokračujeme dál i na našem KOLOPEACHU.

Na Velký pátek přijeli první na ranč Kantoři z Krkonošských hor. Cestou se zastavili na Drábkách, kde potkali kamarády z osady Oříšek. Bylo nádherné a první jarní slunečné počasí.

Na Bílou sobotu jsme dorazili i my a hned po kávě jsme se dali do prvních jarních činností na ranči. Hlavně jsme uklidili okolo nové ÚLEVNY a vyhrabali starou kůru a listí u dřeva. Po obědě jsme laminovali v SALOONU vlaječky pro blížící se potluchy HVĚZDIČEK a PLACHÝCH BOBRŮ. Večer jsme si pak pěkně zajamovali, či jak říká Dědeček, dělali jsme sóla. Přijeli i kamarádi z Moravy.

V neděli na Boží hod velikonoční dorazili Guglíci a Ďáblíci, a tak opět po tradiční kávě jsme trochu víc pracovali, hlavně na ÚLEVNĚ, která je již v provozu. Večer se pak SALOON naplnil kamarády, nejen z Moravy a věnovali jsme se hromadnému pletení pomlázek z proutků od Kantora.

Samozřejmě u toho byla velká legrace, protože některé styly pletení byly obzvlášť velmi zajímavé.

Velikonoční pondělí jsme zahájili tradičním vyšupání všech přítomných holek, které byly ještě v posteli. Vyšupání bylo jen symbolické, ale holky dělaly pro správný efekt hérečky, a tak u toho i ječely. Jinak na ranč přicházeli další koledníci různého věku a pohlaví, prostě krásné sváteční

dopoledne. Velikonoce jsme pak zakončili slavnostním obědem a kávou venku u stolu, protože konečně přišlo to dlouho očekávané jaro. Moc jsme si pochutnali, ale to celé svátky, protože všichni se snažili připravit co nejchutnější pokrmy. Dokonce byla i nádivka z kopřiv. Ahoj, tak za rok zase hody, hody.... **Cipajs.**

http://toh.rajce.idnes.cz/VELIKONOCE_na_ranci/

ZLETILOST HVĚZDIČEK

Naše plnoleté HVĚZDIČKY.

Velmi oslabeni chřipkou jsme v malém osadním počtu vyrazili na camp TO. SEVERNÍ HVĚZDA, která tento víkend oslavila své 18. narozeniny. Hvězdičky již plnoleté /zlí jazykové tvrdí, že ale již hodně dlouho/ se na nás nachystaly opravdu důkladně. Dokonce i objednané počasí bylo víc než úžasně slunečné. Jak kdysi prohlásila Ilča Supice „Když mají holky oheň, tak začíná pravé jaro“. A něco na tom fakt je, protože v osmnáctileté historii jejich potlachu bylo opravdu velmi málo špatných dnů. A to byl i dvakrát krátce sních!

V pátek se na camp začali sjíždět kamarádi z různých koutů naší

vlasti. První dorazil Meky a tradičně Klekípetra Láďa s rodinou a samozřejmě já plně nacpaným autem, protože bylo třeba navozit plno důležitých věcí na zdárný průběh celého potlachu. Jo, kde jsou ty časy, kdy jsme jezdili na potlachy jen s usárnou. Musím ale napsat, že i dnešní potlachy mají svá kouzla a většina osad má velkou radost za každého kamaráda, který dorazí! Camp se pomalu naplnil a my pozorovali, jak Hvězdičky pod taktovkou svého šerifa kmitají, aby bylo vše do večera připraveno. Okolo půl osmé při západu pak vzplál slavnostní oheň a zazněla Vlajka, která hned vzhůru vyletěla. Dědek přivítal všechny přítomné a zavzpomínal na všechny bohužel nepřítomné, toulající se po nebeském vandru. Po slavnostní části jsme předali dary. Naše osada dovezla plnoletý glejt a narozeninový dort z kuchyně Ivy Sluníčka. Potom se rozezvučely hudební nástroje a hrálo se po celou dobu potlachu. Během hraní nám byl i rozdán test inteligence od momentálně choré Marušky. Trošku jsme si připadali za blbce, ale nakonec jsme vyhráli. Stejný počet měli i Zlatí Bizoni, což ale není tak podstatné cha, cha, cha. Pozdě v noci se pak někteří přesunuli do boudy, kde zábava pokračovala do kuropění.

Tradiční závody na Kripl Křiku.

úžasný „sportovní“ výkon za celou dobu svého pobytu na HVĚZDIČKÁCH. Kamarádi ahoj. **Cipajs.**

Ráno jsme se vzbudili do krásně sluncem zalitého dne. Po snídani jsem se vypravil s Guglem na KOLOPEACH, kde jsem dal na vodu kanoj a po jezeře a následně po Kripl Kríku připlul na Hvězdičky, kde se právě rejžovalo zlato. Kanoj pak byla použita na tradiční rychlostní závody. Po sportovních disciplínách na Kripl Kríku jsme se přesunuli k boudě a házeli podkovami, pivním sudem /Memoriál kamaráda Brzdy/ a jezdili na běžkách při TRAMPSKÉM BIATLONU. Renča Blaženka v průběhu těchto disciplín pořádala dětské soutěže. Prostě jsme se bavili všichni bez rozdílu věku, pohlaví, bohatství a náboženství. Okolo šesté pak ti nejlepší dostali placky. Naše SEVERSKÁ DVOJKA získala krásnou zajímavě barevnou krajinku od kamaráda malíře Standy.

Večer, kdy už na campu zůstalo omezené množství kamarádů, se odehrál v boudě, kde se hrálo a dokonce i tančilo. Kamarád Játro oslavil své narozeniny a nedělní svátek, o kterém neměl ani potuchy. Ještě, že Žabák ví skoro všechno. V neděli pak ještě před odjezdem domů získali kluci Hobarti poslední placku za

XIII. DŮCHODNÍ VANDR NA BOBŘÍ ŘECE

Už jsme zase na téj starý dráze, povídáme řeči z Bobří hráze, na zádech usárnu nebo tele, v hlavách starý Mladý Hlasatele. Už se do kalíšků za šera, nalévá zelená přišera, už jsme zase všichni na měkko, píseň zní daleko Širokko...

Po malé pauze jsme vyrazili na další „DŮCHODNÍ VANDR“. Naším cílem byl po velké pauze Bobří potok a jeho vodopády. Jaro bylo v plném rozpuku, a tak jsme svátečně naladěni vyjeli směrem na Kravaře a dál do lesů na camp, který kdysi objevila Ilča Supice a který od té doby vždy, když sem jedeme, rádi využíváme.

Na camp jsme se dostali k večeru, Dědek hned rozdělal oheň, abychom mohli něco upéct. Po chvílce volal kouřovými signály svého mobilu Surovec, ale než stačil sdělit svůj problém, tak přišel myslivec, a tak rychle ukončil hovor s námi. Zavolal opět asi v jedenáct večer, protože byl zvědavý, co tam ten myslivec pohledával! Řekli jsme mu, že byl v PENNY v akci za 99,- a že už odešel... Fakt jsme se Surovcovi skoro nesmáli. Jinak jsme zdrbali kdekoho, tak je možné kamarádi, že jste i vy škytali!

Ráno nás sluneční paprsky nekompromisně vyhnaly ze spacáků. Dali jsme snídani, já spáchal u studánky hygienu a pak jsme vyrazili na Hundorf na boudu PLACHÝCH BOBRŮ, kde jsme jen nechali náš dostavník a vyrazili s petkou piva na prerie nad Verneřicemi. Jídlo jsme nebrali, protože Dědeček prohlásil, že máme dnes

dietní režim a tím tak zastíral, že nechtěl nic táhnout v ruce, protože neměl žracák. Pivo jsem nesl já, protože jsem žracák měl!

Z prémie jsme vlezli do lesa a pomalu klesali do kaňonu Bobřího potoka, který protéká kamenným mořem. Jako správní „*Kluci od Bobří řeky*“ jsme začali lovit „Bobříka květin“, protože okolo Bobřího potoka jich bylo víc než dost, jedním slovem nádhera. Však kdyby nás někdo pozoroval, jak fotíme každou kytičku, tak by si řekl, že narazil na pošahané botaniky. Je ale pravda, že jsme u některých nebyli schopni určit název!

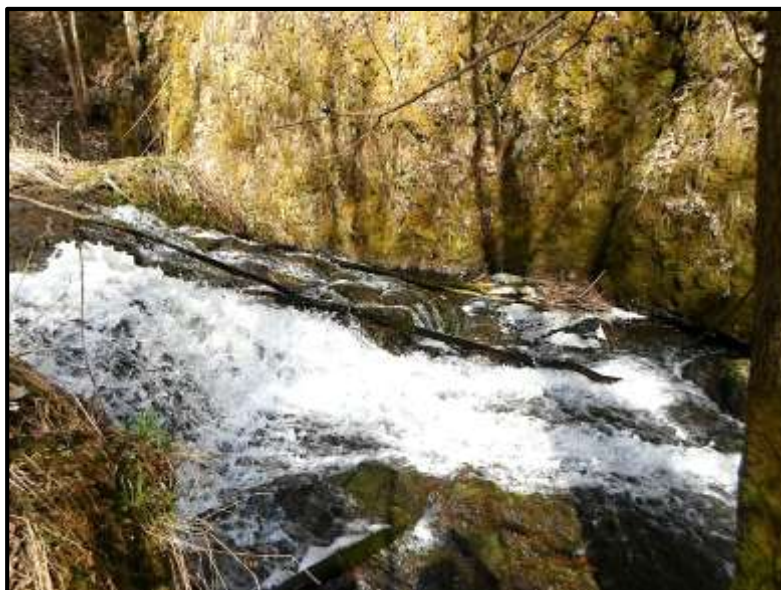

V klidu a pohodě jsme došli na náš starý camp, který je už za ta léta nepoužívání pěkně zarostlý a málokdo by poznal, že kdysi sloužil mladým trampíkům z Polomených hor. Pouze studánka a lilie na kameni zde zůstala jako němý svědek těch krásných dnů. Po prohlídce starého campu jsme přešli na skautské tábořiště, které taky bohužel léta nikdo nevyužívá a které pomalu příroda změnila k obrazu svému. Tady jsem si vzpomněl na Golise, se kterým jsem tu kdysi tábořil a který už bohužel courá na svém nebeském vandru. Po této malé vzpomínce jsme pomalu došli na vodopády. Tady jsme dali odpočinek, dopili pivo a zjistili, že máme pěkný hlad. To by se to vařilo na tom krásném ohništi, které je tu k tomuto účelu vybudováno! Dědek se kál, že

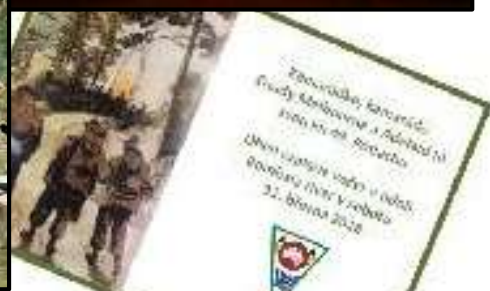
to s tím dietním režimem asi trochu víc přehnal. Po prohlídce vodopádů jsme vyšli z kaňonu a na parkovišti nás čekal Surovec, který nás nechal odvézt k dceři na statek na kávu a buchtu a zároveň nás seznámil se svým osmiměsíčním vnoučkem. Ze statku jsme pak dorazili do Mukařova a šli do hospody na jedno pivo, protože jsme si nevzali peníze. Surovec hodil na stůl měšec a přikázal hospodské, že až bude prázdný, tak ať nás vyhodí! *Už se do kalíšků za šera, nalévá zelená i hnědá přišera, už jsme zase všichni na měkko, píseň zní daleko Širokko...* Večer jsme pak poseděli na boudě PLACHÝCH BOBRŮ, kde kluci byli ve velkých přípravách na své 55. výročí založení osady.

Ráno jsme po snídani vyrazili s Dědkem přes pláně do Slukové, kde jsem mu ukázal OSAMĚLOU HVĚZDU, kde jsem prožil své trampské dětství a pak jsme okolo UNIE a Pulcova srubu odjeli směrem domů. Ahoj **Cipajs.**

49. POTLACH A VELIKONOCE NA BOMBALE

Ahoj všichni, objevila jsem ve foťáku pár momentek, kterých je mi líto, aby se válely jen tak v počítači. Takže přeposílám a můžete je posílat dál. Potlach číslo 49 byl skvělý a těšíme se na další nebo na viděnou a palce zalomenou někdy někde jinde. Marta Pelda a David.

Děkuji všem kamarádům za poslané fotky! Cipajs.

55. POTLACH PLACHÉHO BOBRA

Jak jsem již psal, na vandru po Bobřím potoce, jsme navštívili boudu PLACHÝHO BOBRA, kde vrcholily přípravy oslav 55. výročí založení osady.

Sešli jsme se v pátek na KOLOPEACHU, já odjel do práce a ostatní poseděli v našem SALOONU, který je věnován hrdince Polomených mountains krásné Lilly. Ráno, jsem přijel na ranč za deště. Během snídaně jsme udělali poradou, jak na ty bobry vyrazíme. Já pak za deště šel opravovat střechu na ÚLEVNĚ, kterou poničil čtvrtiční vítr. Když jsem pak slezl ze střechy, tak začalo svítit sluníčko. Během našeho radění dorazil ještě Jouza s Naďou Bludičkou a Renčou Harmonikou a záhy přijel i náš Dědeček. Anička uvařila oběd a pak jsme vyrazili přes Kravaře, kde stojí socha sv. Kuby našeho patrona, na Hundorf, do velkého teritoria bobrů tady na severu.

Kolem boudy bylo pěkně rušno a jen asi nějaký kouzelník by odhad kolik je tu kamarádů. Pozdravili jsme a hned se přesunuli na vzdálené potlachoviště, zrovna zde probíhaly soutěže. Tentokrát

jsme se neúčastnili, protože jednotlivé soutěže měly za sebou již několik kol a možná taky, že nám chyběl osadní soutěživý atlet Gugl, který měl doma jiné starosti a radosti. Hned po příchodu na camp jsme obsadili malý claim a utábořili se. Surovec nám určil místo na spotřební oheň, a tak jsme zatopili a uvařili kávu a i opekli nějakou tu uzeninu. Později jsme vybalili kytaru a housle a začali hrát. Hráli jsme až do soumraku. Šerif Jerry nás pak požádal, abychom dali dohromady partu a zahráli po zapálení Vlajky.

Okolo sedmé při západu slunce vzplál slavnostní oheň, jehož plameny a kouř hlásaly okolnímu tramskému lidu, že se osada PLACHÝCH BOBRŮ

dožila 55 roků a my jen mohli gratulovat a popřát další roky v rámci možností a hlavně zdraví. „Vlajka vzhůru letí, k radosti svých dětí...“ neslo se kol zapáleného ohně a pak jsme pozdravili kamarády, kteří už courají na svém nebeském vandru. Po slavnostním proslovu a předání darů začaly jednotlivé party hrát, jak říká náš Dědeček, začaly dělat sóla a kolem ohně byla krásná vzpomínková zábava, která trvala dlouho do noci. Během ohně se někteří rozjeli domů, my jsme pak odjeli na ranč a chvíli ještě poseděli v SALOONU. Ahoj **Cipajs**.

BOHUMIL BIMBA KONEČNÝ

MILOVANÝ, VŠAK ZCELA ZAPOMENUTÝ. Narodil se 19. dubna 1918 v Plzni, do rodiny stavbyvedoucího, který po určitý čas působil v Itálii. Jako dítě vypadal Bohumil Konečný skoro jako dívka a z toho také vznikla jeho přezdívka **Bimba**, v italštině *malý*. Bohumil Konečný v pozdějších letech takto podepisoval svá umělecká díla.

Jeho výtvarný talent byl patrný již od jeho dětství, kdy se věnoval především kresbě zvířat a zvláště pak koní. Studium zahájil v Plzni. Navštěvoval Obecnou školu v Tylově ulici, kde byl jedním z jeho spolužáků i **Miroslav Horníček**. Později studoval II. českou státní reálku na Mikulášském náměstí. Zde způsobil nemalý rozruch karikaturou učitelského sboru, která mu vynesla zhoršenou známku z chování. Po složení maturitní zkoušky studoval Bohumil Konečný v Praze na Vysokém učení technickém, stále se však věnoval kreslení. **Seznámil se s Janem Drdou**, který mu pomohl spolupracovat s časopisem *Ahoj*, kde ilustroval povídky. Konečný své studium v roce 1938 předčasně ukončil. Byl však přijat ke **studiu na Akademii výtvarných umění v Praze**.

V roce 1944 se oženil se svojí přítelkyní Evou, která studovala medicínu. V roce 1952 se jim pak narodila dcera Eva, pro kterou Bohumil Konečný vytvořil pohádkový komiks, aby jí zpříjemnil pobyt v nemocnici.

Co se týče umělecké práce Bohumila Konečného, přispíval tento zejména do novin a časopisů, ilustroval však i odbornou literaturu a nezanevřel ani na karikatury. Jeho styl byl velmi populární a Konečný se tak stal vyhledávaným autorem. Přispíval tak do časopisů jako bylo *Ahoj*, *Hvězda*, *Mladý hlasatel* či *Vpřed a Rozruch*. Ilustroval knihy *Pes Matyáš a opička Brunhilda*, *Modrooký Caballero* či *Cirkusák Vincek*. Jeho největším vzorem byl malíř a ilustrátor **Zdeněk Burian** a lze říci, že styl těchto dvou umělců je do jisté míry podobný. Spolupracoval také s významným autorem **Jaroslavem Foglarem**. Pro něj vytvořil celou řadu ilustrací, přestože Foglar byl velmi náročný objednavatel a nedělal mu problém vrátit kresby, které neodpovídaly jeho představám. Dodnes se proto dochovalo množství jejich dopisů. Konečného ilustrace dnes můžeme najít v mnoha Foglarových knihách.

V roce 1941 začal pracovat v propagačním oddělení **Baťových závodů**. Jeho úkolem zde bylo navrhovat plakáty, letáky a reklamy a připravoval i časopis *Malé noviny*, který závody vydávaly. Po válce spolupracoval s nakladatelstvím *Práce* a tehdy také vzniklo jedno z jeho nejpopulárnějších děl, kterým byl **komiks *Zuzanka a její svět***. Protože měl Bohumil Konečný přátele i v cizině, přispíval krátce do časopisu *Wide World*.

S příchodem komunismu doléhá na Konečného také finanční tlak a po nějaký čas je nucen tvořit propagandistické plakáty zobrazující dělníky s vlajkami. Vytváří však také prospekty, jež propagují československé výrobky za hranicemi, zachytil tak např. plzeňské pivo či Baťovy boty, bižuterii nebo zápalky.

Bohumil Konečný je spojen také se jménem **Petra Sadeckého**, který byl zprvu jeho velkým obdivovatelem. V pozdějších letech však Sadecký emigroval a odvezl si s sebou komiksové ilustrace, jejichž autory byly Bohumil Konečný a Zdeněk Burian a další autoři. Ty pak vydává za své a dokonce mu pod pseudonymem **Paul Drake** vychází i kniha. Celá věc byla nakonec odhalena a nahlášena policii.

Tato aféra Bohumila Konečného velmi zasáhla a až do konce svého života se s ní nedokázal vyrovnat. Jeho aktivita je na útlumu, stále však přispívá do mnoha časopisů. Jeho ilustrace jej nakonec přežily, vycházely v knihách i poté, co Konečný **14. ledna 1990 umírá**. Jeho tvorba však stále žije, protože jeho ilustrace můžeme najít v celé řadě knih. Ovlivnil také několik umělců z nastupující generace, z nichž nejvýznamnější byl asi **Kája Saudek**. Ten na jeho adresu řekl:

„Konečný, to byl člověk, který uměl v roce třicet sedm nebo třicet osm to, co dnes v Americe umí sotva pár desítek malířů. Byl neporovnatelný s čímkoli. Tento Bohumil Konečný, zcela zapomenut a za života neuznán, byl absolutní génius, který už jen tak nebude. To, co umím, mě naučil on.“
UPRAVENO!

JAK VZNIKL TRAMP

PŘEVZATO!

Víte, jak vznikl první tramp? Ne? Tak to kdysi dávno, asi před sto lety, kdy bylo ještě daleko víc lesů a čistých vod, byla jedna právě vzniklá paseka, na ní ohniště se spoustou čerstvého popela, to jak tam lesníci po dlouhou dobu pálili zbytky po těžbě polomů. A na to spáleniště k večeru najednou padla taková podivná mlha a ze všeho se stala taková „prakaše.“ Odkudsi přiletěl vítr a z té hmoty uhnětl podivné tělo, z dálky připomínající postavu, napůl kovboje a napůl vojáka. Noc jí pak vložila hvězdičku do hrudi a měsíc jí vdechl život, les přidal rozum a mech lásku. Přesto to ještě nebyl ten správný tramp, a

Ilustrační fotografie.

proto bloudil krajinou: prach z cest mu vtiskl svou touhu po dálkách, potok mu zase daroval krev svobody. Ptáci mu pošeptali touhu po písničkách, hory mu darovaly svou sílu a slunce přidalo svou radost. Utrmácen ulehl už skoro hotový

tramp pod velký strom stojící nad tím vším osamoceně jako král. Ten ukončil jeho proměnu a vložil do něj svou moudrost. Tak nějak vznikl první tramp. A že o tom pochybujete,... no prosím? Máte nějakou lepší teorii? **MAMUT**

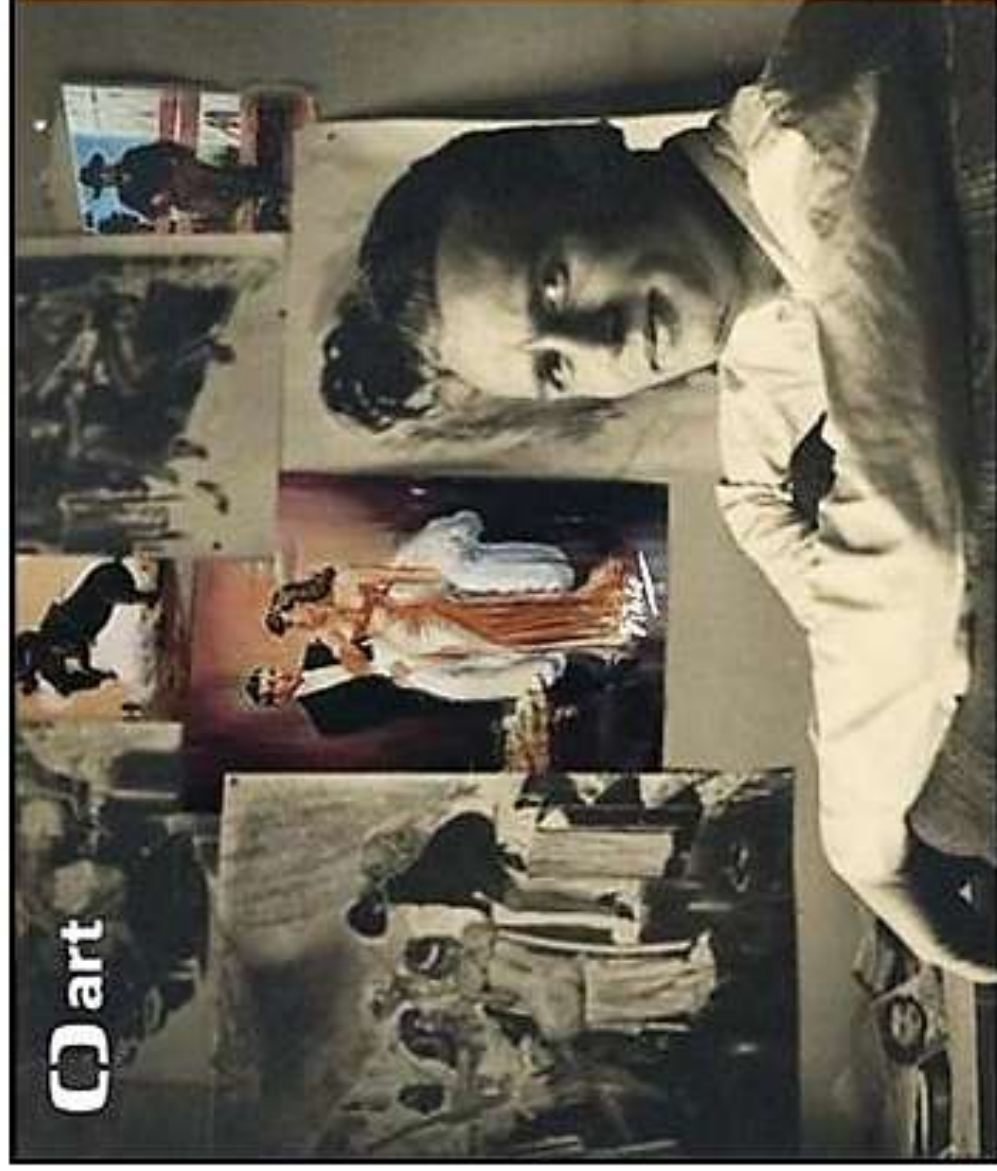
art

POZVÁNKA

Česká televize uvede
18. dubna ve 20:20 na
ČT ART dokumentární
film Ladislava Moulise
o ilustrátorovi a malíři
foglarovek, divokých
koní a krásných žen
Bohumilu Konečném

Bimba

příběh zapomenutého malíře

Bohumil Konečný - BIMBA by se dožil 19. 4. 2018 sto let. Při této příležitosti proběhne výstava v Mariánské Týnici, Praze, Plzni a ve Zlíně. Vyjde také kniha Ženy a dobrodružství Bohumila Konečného. Více viz www.bimba.cz

RYCHLÉ ŠÍPY POSLEDNÍ CHVÍLE JANA TLESKÁČE

PŠŠŠ, NĚKDO NĚKAM
PADAL, ASI DO
NĚJAKÉHO VÝKOPU ...

KVĚTEN

Po		7.	14.	21.	28.
Út	1.	8.	15.	22.	29.
St	2.	9.	16.	23.	30.
Čt	3.	10.	17.	24.	31.
Pá	4.	11.	18.	25.	
So	5.	12.	19.	26.	
Ne	6.	13.	20.	27.	

...A NAJEDNOU SE JEHO
RUCE ROZMÁCHNOU DO
PRÁZDNA, ČERVENÁ
ZÁŘE LAMPY MIZÍ, POD
NOHAMA NECÍTÍ
PODLAHU ZVONICEA
JEN LETÍ A LETÍ
ZÁVRATNOU RYCHLOSTÍ,
V HRDLE MU ODUMÍRÁ
VÝKŘIK HRŮZY... EM PAK
TIŠE SCHÁZÍ PO
SCHODECH DOLŮ...

© SEVERSKÁ DVOJKA 1979